

[Jørgen Estrup]

også hellere så, at NATO's manøvrer var mindre, men jeg ser ikke noget som helst formål i en dansk enegang på nuværende tidspunkt, og det er måske forskellen mellem SF og os.

Lad mig så blot gøre den ene kommentar til hr. Jens Thoft, som mente, at det måtte være rimeligt at spidde Det Radikale Venstre, at jeg er ganske sikker på, at hr. Jens Thoft vil være parat til at spidde Det Radikale Venstre uanset argumenternes karakter og uanset, om de er saglige eller usaglige.

Formanden:

Så er der en kort bemærkning til hr. Gert Petersen, og det bliver den sidste korte bemærkning i denne runde.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg tror, at hr. Jørgen Estrup tager fejl; jeg tror ikke, at hr. Jens Thoft nærer et specielt had til Det Radikale Venstre som parti; jeg tror snarere, at han deler min bedrøvelse over den tavshed, som præger Det Radikale Venstre i disse sager og har gjort det, siden partiet kom med i regeringen.

Det Radikale Venstre siger, at det vil øve indflydelse. Skyldes det Det Radikale Venstres indflydelse, at forsvarsministeren nu bliver rost i NATO på grund af dansk oprustning? Det har jeg ikke villet beskyldt De Radikale for, men o.k., når nu hr. Jørgen Estrup taler om at øve indflydelse, så er det måske årsagen til, at han bliver rost.

Det, jeg vil protestere imod, er ikke hr. Jørgen Estrups påstand om, at udviklingen er inde i en ganske god gænge, for det er den, men der er også tendenser, som peger i modsat retning. Der er formodentlig også kræfter både i Vest og i Øst, som synes, at den er i en for god gænge, og når udviklingen er i en sådan ganske god gænge, tror jeg, det er katastrofalt at afholde de største flådemånøvrer og de største landmånøvrer, vi har oplevet på disse breddegrader i NATO's mangeårige historie. Det er dog et ejendommeligt tidspunkt at vælge, og netop den omstændighed, at man vælger et sådant tidspunkt til den slags manøvrer, kan bidrage til, at udviklingen holder op med at være i en ganske god gænge, og det vil hr. Jørgen Estrup

og jeg jo ikke bryde os om. Derfor synes jeg, at vi i fællesskab skulle prøve at få standset den slags tiltag.

Behnke (FP):

Jeg skal afholde mig fra at komme med forsvarspolitiske ytringer.

Finansministeren gjorde i sin besvarelse i første runde opmærksom på, at nu skulle Fremskridtspartiet heller ikke tro, at træerne vokse ind i himlen, og at der jo havde været ført forhandlinger både med CD og med Kristeligt Folkeparti, og det gjaldt specielt med hensyn til spørgsmålet om boligydelse og boligopvarmning.

Nu er det sådan, vil jeg gerne sige til finansministeren, at de forhandlinger, der er blevet ført, alle er blevet ført på den måde, at der har været forhandlinger dels mellem regeringen og Fremskridtspartiet, dels mellem regeringen og CD og dels mellem regeringen og Kristeligt Folkeparti. Alle partier har aldrig været samlet, hverken under samme tag eller ved samme bord, og som følge deraf er det meget svært for os at vide, hvad der er foregået konkret. Vi har blot kunnet konstatere, at de forslag, vi har ytret skepsis over for, på et tidspunkt er blevet trukket af bordet. Ved hvilket bord det gennembrud har fundet sted, der førte til, at de er blevet trukket, er vi ikke i stand til at udtale os om.

Den eneste grund til, at jeg har følt anledning til både under debatten i går og under debatten i dag at bringe disse spørgsmål frem fra Folketingets talerstol, er, at der i de sidste 14 dage – specielt i pressen – har verseret så mange rygter og så mange forlydender om, hvorvidt de nu var taget af bordet eller ej. Det har gjort, at jeg har følt det magtpåliggende fra Folketingets talerstol at få slået fast, at de pågældende ting ikke blev til noget, og så har vi sagt heldigvis for det. Jeg tror også, jeg tør sige, at det på en række områder har været til regeringens fordel, at nogle af ideerne er blevet fjernet og dermed ikke er blevet gennemført.

I øvrigt må finansministeren endelig ikke tage fejl. For at gentage mine ord fra første runde vil jeg gerne slå fast igen, at regeringen har fået sig en meget aktiv forligspartner, som på alle områder vil følge aftalen meget nøje, og det betyder i praksis, at f.eks. det langsomme privatiseringstempo fra 1989 ikke må blive fortsat i